

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 640.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181623616/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Per er styrted hen til Jens Laanum. „Men saa svar mig dal Er her sket en Ulykke? Hvor er mi Muer?“

„Pej, vær rolle!“ sa Jens med tilkjæmpet Ro. „Di Faa'r og di Muer — er ett kommen ud.“

Der gik en Graadbølge igjennem Pers Sind; hele hans Legeme tog til at ryste:

„Hvad siger du! Er de bleven derind! Og det den her Tiddags! Og mell all de Mennesker her staar!“

„De var nok rendt ind, før nue jen kund agte det; og med det samme ha'de de Taget. Der var ikke noget at gjøre. — Den Skyld, her er, er ett lagt i Dag!“ Ved disse Ord saa Jens Laanum hen paa Hans Nielsen, der var mindre kry, end han plejed at være, og kun en Gang imellem viste sin Myndighed ved med beskyttende Arm at gjenne Folk tilbage fra Branden. Naar Per nærmed sig, gav Hans sig ivrigt til at snakke med de andre.

Per rendte frem og tilbage foran Ulykkesstedet med Ilden glimtende i sine Taarer; overalt dreves han tilbage af spillende Flamme; alle Døre og Aabninger var spærret af brændende Halm, og selve Dørkarmene faldt fra Muren i gjødende Stumper.

Per vedblev at udtrykke sin Forbavselse over, at to Mennesker kunde indebrænde midt paa den klare Dag, mens Toften stod fuld af Mænd.

Da var der en, der tilhvisked ham et Ord om den Forsømmelighed, der var bleven udvist under Tækningen. I samme Nu stod Per foran Tækkemanden, der ogsaa var kommen til Stede. Per bad om ren Besked i Sagen. Tækkemanden begyndte:

„Ja, nær en anden jen skal sige, hvad sand' er, saa skal a jo ett nægte, te a var nøj forundret over, te der ett var bleven kjøbt Staaltraad til Syning over Dørene lige-saa vel her som andre Steder, en har været. For Staaltraad over Dørene det skal en jo brug, det var ett sær; det har en jo faaet Tilhold om. Men hvor der ett er nøj, der er ett nøj. Og Hans Nielsen, som a siger, han svared mig og sa, te a haaj at sy med det, a haaj faat; og det var Sime og ett andet. Og ham har a jo at rette mig efter. Saad'n er det!“

„Hvad er da saa din Mening om, hvad der her er sket!“ spurgte Per.

„Ja, skal a endlemaal ud med min Mening, saa for mig at tykk kund' her ett ha gaaet Menneskeliv til Spild.“